

det Bedre. Jeg bebrejder Ingen, at denne Foranbring ikke skete allerede forrige Aar, men jeg siger kun, at denne Deel af Loven er ganske anderledes fylbig end det, vi tidligere havde, og at der i de paagjældende Paragrafer er givet en Udvikling, som kan være ret heldig. Nu siger den ærede Rigsdagsmand — det er en Bebreidelse imod mig — at jeg er bange for, at denne Lov skulde tage „Dusten“ fra den store Reform. Jeg forstaaer ikke, hvad den ærede Rigsdagsmand kan mene med, at Dusten skulde gaae bort. Jeg kan naturligviis ikke ønske Andet, end at man paa ethvert Trin gjen-nemfører Offentligheds- og Mundtlighedsprin-cipet for at bane Vej for den store Reform, der er min Hovedopgave. Men om man ved et Forslag som det foreliggende indfører Mundt-lighed og Offentlighed, kan jeg ikke lægge stor Vægt paa. Man skal vel lægge Mærke til, at „Dusten“ af den store Reform let kunde gaae bort, naar man gennemfører Noget, der er en Halvhed; thi det er netop den halve Gjennemførelse, som er farlig. Vi lade her Retspleien staae, som den er, med dens Inquisition og Bewisregler og deslige, og saa kaste vi noget Mundtlighed og Offentlighed ind med alle de Mangler, som en halv Forholds-regel har. Det er netop min Betænkelighed ved det, som vi her ere ifærd med at gjøre, og det er derfor, at jeg ikke har lagt saa stor Vægt paa, at Mundtlighed indføres her, ja endog har nogen Frygt for den i dette Til-fælde. Det er jo aabenbart, at hvis man i Kjøbenhavn, i Landets Centrum, hvor den største Deel af Forbrydelsene begaaes, og hvor det første Forsøg med Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien vil faae den allerstørste Betydning med Hensyn til Folkets Betragtning af den nye Institution, naar man der gennemfører noget Halvt, som maaffee viser sig at være uholdbart, saa kommer Befolkningen let til at sige: Er det Alt, hvad vi skulle opnaae ved Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien? Nei, saa kunde vi ligesaa godt beholde, hvad vi tidligere havde. Det er Frygten for, at dette skal skee, som gjør, at jeg i denne Sag er noget kold, og dog skal jeg med Fornøielse gaae ind paa Forsøget med den Forudsætning, at man ikke vil faae store Resultater af den lille usfuldkomne Prøve,

som man her vil anstille, og jeg skal sige til, at jeg ikke lægger særlig Vægt paa, om man gjør det saaledes, som man besluttede i forrige Ses-sion, eller om man hellere vil følge enten Re-gjeringens eller Landstingets Forslag, ligesom jeg heller ikke lægger synderlig Vægt paa, om man lader Lovforslaget omfatte nogle flere eller færre Sager. Jeg haaber, at Foranstaltningen vil blive midlertidig og saa kortvarig som mulig, og at vi ikke skulle komme til at fortrøde dette halve Skridt. — Jeg skal endnu tillade mig at sige den ærede Rigsdagsmand, at det vel er sandt, at vi have et Votum fra Folkethingets Side, der gaaer imod at nedlægge den dømmende Magt i den enkelte Dommers Haand, men jeg haaber ogsaa, at Rigsdagens ærede Medlemmer ville forsonse sig med den Tanke, at med en anden Retspleie, som giver ganske andre Garantier end den nærværende, der maa man gaae ind paa en anden Betragtning af Enedommen, dersom Reformen med Held skal gennemføres, og det glæder mig, at Flere af dem, som før have været Modstandere af Ene-dommere, som f. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) — ved Rævningsagens første Behandling — netop have udtalt sig for en eneste lovlærd Dommers i Rævningsretten, uagtet han ganske ene vil komme til at affige Straffedomme i de allerstørste kriminelle Sager. Forholdet er natur-ligviis et andet her, end hvor Rævninger af-gjøre Spørgsmaal om „fhyldig“, men med Hensyn til Idømmelsen af Straf saa bliver Rævningedommerens Hverv uendelig vigtigere end det, her vil blive Tale om, idet han ene vil komme til at afgjøre endogsaa Livsager, medens her er Tale om Sager af mindre Be-tydning.

Justitsministeren: Den ærede sidste Taler har betegnet som Rilde til sine Betæn- keligheder den Halvhed, som her skal gennem- føres ved denne Lov. Jeg troer ogsaa, at det vil blive en Halvhed, saafremt man vedtager Lovforslaget, som det foreligger, og den vil fremkomme derved, at man deler de kriminelle Sager og lader den halve Deel høre ind under de offentlige Politifager; men træder man til- bage fra dette Standpunkt, lader man de